అచ్చు పుస్తకం పోయిందోయ్...!

రోనికార్తి దాటింది. మృగశిర సగం పాదం. కాలం కలుపుకోలేదు. ఎండలు కొడుతున్నయి. సగం పాదంల కాలం కలుపుకోలేదంటే కార్తి మొత్తం వానలు పడయన్నట్టె. పునాసపంటలేసి వానలకొరకు ఎదురుచూస్తంద్రు జనం. చేతులమీద పనిలేదు. మొలిచిన మొక్కలు మొలిచినట్టు మాడిపోతన్నయి.

అందరికి వానలు, పంటలు యాదికత్తే మామకు బాగోతం యాదికచ్చింది. మేము గుణసుందరి సగం నేర్చి ఆడకుండానే విడిచిపెట్టినంగదా! ఇక్కడ ఏశకాల్లకు చెప్పితే వింటరో వినరోనని కొండయమామ సక్కగ నాగంపేటకు పోయిండు. అక్కడ పంతులుతోని 'పంతులూ మీకు నేర్పిచ్చిన పేరు లేకపాయె, మాకు ఆడిన పేరు లేకపాయె. ఊర్లె అందరు ఎక్కిరిత్తంద్రు' అన్నడట.

ఏమనుకున్నడో పంతులు. తెల్లారే సరికి ఊర్లెకచ్చిండు. రెండు రోజులు రియార్సల్ చెయ్యింగ్రి నాటకం ఎత్తామని చెప్పిపోయిండు. మాకు పనేం లేదు గదా! రియార్సల్ మొదలు వెట్టినం.

"కొండా...ఏందిరా ఇది? నాకు లేనిపని వెట్టినవు. ఇల్లంత దుక్కిలి దుక్కిలి అయితంది. రోజు తట్టెడు కరుకు బీడీలు ఎత్తిపొయ్యలేక సత్తన్న. ఈ మ్యాల్లం మా ఇంట్ల తగది ఎక్కడన్నా పెట్టుకో" అని మా అమ్మ యాష్టపడ్డది.

పైకి అట్లా అన్నదిగనీ మ్యాల్లం మా ఇంట్లకు వచ్చిన నుండి వాళ్లంతా ఇంట్ల మనుషులే అయిపోయింద్రు. ఏ పని ఎవలకు చెప్పినా కాదనరు. ఎప్పుడూ ఇంటికి ఎవలో ఒకలు వత్తనే ఉన్నరు. ఆపతికి సంపతికి నిలవడతనే ఉన్నరు. కోతలు మోతల మీదనైతే కైకిల్లు లేకుండా పని నడుత్తంది.

"ఆ...ఇసొంటి బంగుల మాకు దొరకదని కాదు. ఏదో..అందరికి దగ్గరుంటది గదా అని వత్తున్నం. రేపటెల్లుండి ఈ ఆటవేత్తున్నం. తర్వాత నువ్వు రమ్మన్నా రాము. మనుసులే మనుసులు బీడీలు తాగరా తియ్యి". కొండయ మామ అన్నడు.

మామ గూడా పైకి అట్లా అన్నడు గనీ ఇంత సవులతు బయట ఎక్కడా దొరుకది. అర్ధరాత్రి దాకా తలుపులు తెరవెట్టాలె. అందరు పోయినంక మూసుకోవాలె. మంచోల్లస్తరు. చెడ్డోల్లస్తరు. ఎవలను వద్దనరాదు. వీళ్లు రియార్సల్‌కు వస్తరని ముందుగనే తిని కూసోవాలె. చప్పుడుకు అర్ధరాత్రి దాకా నిద్ర పట్టదు.మళ్లా మబ్బుతోనే నిద్రలేవాలె. మట్టినేల కాబట్టి వట్టిగనే పొక్కిలయితది. మూడురోజుల కొకసారైనా ఇల్లుఅలుకాలె. ఇట్లా ఏ ఇంట్లో కుదరదని ఎవ్వలూ ఓర్వరని మామకు తెలుసు.

"ఎవల బంగుల ఎందుకు...? నీకుందిగదా లంకంత ఇల్లు. నీ ఇంట్ల పెట్టుకో. నా ఇంటికి రాకు. నన్ను బదునాం చెయ్యకు. ఈ తబులా తాళాలను తీసి బజార్ల పారేత్త" కోపంగా అన్నది అమ్మ.

అన్నంతపని జేస్తదనుకున్నడు మామ. మా అమ్మ సంగతి మామకు తెలుసుగదా. మాట మాట్లాడితే కట్టెపుల్ల ఇరిసినట్టె. అందుకే సముదాయిస్తున్నట్టుగా "ఏదో తియ్యక్కా. ఈ ఆటాడితే మాల్లెమే ఇచ్చిపోతది. ఆట నేర్పే పంతులే లేకపాయె. రోజు కష్టపడి నాగంపేట నుంచి పంతులును పట్టుకస్తే ఒకనాడు వచ్చే ఇంకోనాడు రాకపాయె. మొన్న ఆటవేస్తే పనైపోతదనుకుంటే వానగొట్టె. ఇగ ఇప్పుడన్నా కొనముడుతదోలేదో. రేపో ఎల్లుండో..రెండుమూడు రోజులే...' అన్నడు మామ.

అనుకున్నట్టు అందరికీ తొందరనే ఉంది. కాలం ఎనుకకు పట్టుట్లగనీ లేకుంటే పనిఉన్న దినమాయె. ఏదో కతకతోలె ఎల్లదీస్తే అయిపాయె అనుకుంటుంద్రు. అనుకున్నట్టుగానే కచీరు దగ్గర స్టేజి వేసినం. పంతులు పరుదాసాటుకు ఉండి పాటలు అందిస్తనన్నడు.

మొదట నాగంపేట పంతులుకు ఎంతో ఉత్సాహముండె. "హార్మోని తేవాలె. పల్లీలు వెయ్యాలె. మైకుతేవాలె". ఇట్లాఏవేవో చెప్పినోడు నాలుగు రోజులనాడే సల్లవడ్డడు. రోజువచ్చుడు పోవుడు ఎవలకైనా యాష్టనేగదా! అక్కడికి కొండయమామ అంటనే ఉన్నడు 'మీకెందుకు పంతులూ...మీరు ఊ అనుండ్రి రోజూ సైకిల్ మీద తీసుకత్త తీసుకపోత.' అని. పంతులే ఒప్పుకుంటలేదు.

రియార్సల్ మా ఇంట్లనే కాబట్టి అచ్చు పుస్తకం, తబలా, తాళాలు, పరుదాలు, బొంగులు అన్నీ మా ఇంట్లనే ఉంటయి. నేనే వాటిని తీసి దాచిపెట్టాలె. అడిగినప్పుడు ఇయ్యాలె. 'గుణసుందరి' నాటకం పుస్తకమైతే నా బ్యాగులోనే ఉంటుండె. నాటకంలో నాకో చిన్న పాత్ర గూడా ఇచ్చిండ్రు. స్కూల్లో పిల్లలు పుస్తకాన్ని తీసుకుని పాటలు రాసుకుందురు.

అట్లా ఆరోజు గూడా అచ్చు పుస్తకాన్ని స్కూలుకు తీసుకపోయిన. డెకోలం రవిగానికి నాకూ బాగా దోస్తు. వాళ్ల నాయినకు నెత్తిమీద ఒక్క ఎంటిక లేదు. మొత్తం బట్టగుండే ఉన్నది. అందరూ డెకోలం బాల్‌నర్సు అంటరు. మేము అదేపేరును వీడికి పెట్టినం.

వాడు పుస్తకం తీసుకపోయిండు. పగటి పూట బడికి రాలేదు. తాతవచ్చి పట్నం తోలుకపోయిండట. పోతూ పోతూ పుస్తకం ఎక్కడనో పెట్టిపోయిండు. వాళ్ల అవ్వను అడిగితే ఇల్లంత వడబోసి లేదని చెప్పింది.

నాగుండెలో రాయి వడ్డట్టయింది. ఎందుకంటే అదేరోజు ఆట. పాటలు ఎవలకూ నోటికిరావు. నేర్చుకునేటప్పుడే సగం నేర్చి విడిచిపెడితిమి. ఈ రెండు రోజులు రియార్సల్ జేస్తే ఏమస్తది. పుస్తకం పట్టుకుని పాటల మొదటి చరణం అందియ్యాలె. మా పంతులు గూడా అట్లనే అందిస్తనని చెప్పె. అట్ల అందియ్యాలంటే చేతులపుస్తకం ఉండాలెగదా. ఎట్లా...? నాకు భయం పట్టుకుంది.

పొద్దు గూకింది. రవిగాని ఇల్లంతా ఇంకోసారి వెదికిన. దొరుకలేదు. స్టేజిదగ్గరికి వచ్చిన. రెండుదిక్కుల రెండు పెట్రమాక్స్‌లైట్లు పెట్టిండ్రు. వెనకొకటుంది. బజారులైటు వెలుతురే మస్తుగుంది. వేశకాళ్లు వేశాలు వేస్తండ్రు. పంతులు నన్ను చూసి పుస్తకం తెమ్మన్నడు. నేను దొరుకుత లేదని చెప్పిన.

పంతులు నోరు తెరిచిండు. దబదబా మా ఇంటికి వచ్చిండు. ఇల్లంతా చూసిండు. సల్లచెముటలు పుట్టినయి. తీరా సమయానికి ఆట వద్దనరాదు. అందుకని నాదొక పుస్తకాన్ని మలచి చేతుల పట్టుకుని గులుక్కుంట పోయిండు.

సూపుకు పుస్తకం లెక్కుంది గనీ పాటనా పద్యమా..? వట్టి పుస్తకమే నాయె.

ఎవరికీ పాటలు నోటికి రావు కాబట్టి ఆట అసలే సాగదని నాకు తెలుసు. అందుకే భయపడుతూనే స్టేజి దగ్గరికిపోయిన. అసలు విషయం పంతులు గూడా ఎవలకూ చెప్పుతలేడు. నేను గూడా నోరుదెరుత్తలేను.

ఆట మొదలయింది. పంతులు పరుదసాటుకు నిలబడ్డడు. తనకు నోటికి వచ్చిన పాటలు అందిచ్చిండు. నోటికి రానియి నోరు తెరిచిండు. వేశకాళ్లకు తెలువదిగదా. పంతులు కావాలనే అందిస్తలేడని కన్నెర్రజేస్తండ్రు.

'ఈ పంతులు మొదటినుంచీ ఇంతే మనలను పేల్ జెయ్యాలని చూస్తండు. పుస్తకం తెరుత్తలేడు పాట అందిత్తలేడు చూసినవా' అని కొండయ మామ మొకం ముందే అన్నడు. పంతులు విననట్టె ఉన్నడు.

ఎవలూ సరిగ్గా పాటలు పాడుతలేరు. ఆట మొదలే ఫేలయింది. వచ్చినోళ్లు తిట్టుడే గాదు. కొందరు "థూ నీ ఆటవ్వను...." మొకం ముందే ఊంచి లేచిపోయిండ్రు. మా కొండయ మామకు కోపమచ్చింది. పంతులు చేతుల్లోంచి పుస్తకం గుంజి నాచేతుల పెట్టి "నువ్వన్నా చెప్పురా" అన్నడు. ఏం చెప్పాలె అది నా తెలుగుపుస్తకం. నేనుగూడా నోరు తెరిచి నిలవడ్డ.

'నీకేం బుట్టిందిరా..పాట మొదలేంటిదో చెప్పు". గుణసుందరి వేశకాడు తిడుతూ అన్నడు.

"ఏదో ఒకటిపాడు రాకపోతే వచనం చెప్పు. బీరిపోకు, ఆట నడువని". నేను గట్టిగనే అన్న.

వాడు అర్థం జేసుకుంటేనా..? "పాట....పాట ఏందిరో చెప్పురా" అంటూ నా దిక్కే చూస్తండు. నేను నెత్తిగోక్కుంట వాని దిక్కే చూస్తన్న. ఆట ఆగిపోయింది.

మందిలోంచి ఎవరో లేచి "ఓ బోషిడికే...పాటలు రానిది ఎందుకు ఆడుతుండ్రురా నీ బాగోతం....." బూతుమాట అన్నడు గట్టిగా. అప్పటికి పావుల మందం ఆట గూడా సాగలేదు.

"తన్నుండ్రి లంబిడి కొడుకులను. నిద్ర పాడుజేసిండ్రు" ఇంకెవరో అన్నరు. సగం మంది లేచి తిట్టుకుంట ఇంటికి నడిచిండ్రు.

మా దాసు చిన్నాయినకు కోపమచ్చి నా చేతులనుంచి పుస్తకం గుంజుకుని తెరిచిండు. ఏముంటది. పద్యాలు, ప్రశ్నలు, జవాబులు, సందులు, సమాసాలు. అది నాతెలుగు పుస్తకమేనాయె.

"ఛూ నీయవ్వ. ఇది పుస్తకమేకాదు." ఇసిరికొడుతూ అన్నడు చిన్నాయిన. మా దగ్గర పుస్తకమే లేదన్న విషయం వేశకాళ్లకు తెలిసిపోయింది. పంతులు నేనూ మొఖాలు చూసుకున్నం. అక్కడనే ఉంటె తిడుతరని భయమయింది. మెల్లెగ తప్పించుకుని బయటకచ్చినం.

ఎప్పుడైతే అసలు విషయం తెలిసిపోయిందో వేశకాళ్లు ఎవరికివారే సర్దుకున్నరు. వచ్చిందొకటి, రానిదొకటి, ఇదికాకపోతే ఇంకో ఆటలది., ఏది యాదికత్తే అది చదివి దుమ్ములేపింద్రు. అక్కడి నుండి ఆటగాకుంటే ఆట నడిచింది. పోయినోళ్లు పోయింద్రుగనీ ఉన్నోళ్లు మాత్రం తెల్లారెదాకా లెవ్వలేదు జనం.

"ఏమో అనుకున్నం గనీ ఎంత పసందుగా ఆడింద్రు. ఏంబుట్టిందోగని ఆటమొదలే పడగొట్టింద్రు. మొదటినుంచి ఇట్ల ఆడితెనా...మోతమోగుతుండె ఆ కర్రె పంతులు స్టేజి మీదున్నంత సేపు ఆట కమ్మనేలేదు" అన్నరు.

ఇది మేము ఊహించలేదు. మొదలే పుస్తకంలేదంటే బయపడి పాటలు మరిచిపోతరనుకున్నం గనీ ఇట్ల దుమ్ములేపుతరని తెలువది. అసలు సంగతి ముందే చెప్పితే ఎంత బాగుండునని తర్వాత అనిపించింది.

ఇదంత జరిగినంక రవిగాని నాయిన ...అదే...డెకోలం బాల్‌నర్సు పొద్దున్నే మా ఇంటికివచ్చి కలిసి 'మావోడు బుక్కులమీద పెట్టిండు. నేనే బాయికాడికి తీసుకపోయిన. రాత్రి దేవులాడింద్రట కదా" అని పుస్తకం చేతులపెట్టిండు.

నాకు అరికాలి మంట నెత్తికంటింది. ఏమన్నాలాభంలేదు. నోరు మూసుకున్న. ఇట్లా జరిగిన విషయం గూడా ఎవలకు తెలువగూడదాయె. తెలిస్తే నన్ను మ్యాల్లంలకు రానియ్యరు. కొండయ మామనైతే తన్ననే తంతడు. అందుకే ఎవలకూ చెప్పకుమని రవిగాని నాయినకు బతిమిలాడి చెప్పిన.

అదే నేను చేసిన తప్పు. గుర్రం మూతికి బట్ట గట్టినట్టయింది. ఒక్కటే రోజుల అందరికీ తెలిసిపోయింది. ఎంతతిడుతరో అనుకున్న. ఎవలు తిట్టలేదు. నవ్వుడే నవ్వుడు.